

Arrest

nr. 100 530 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient in oktober 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 september 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 8 oktober 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2009 + aanvullingen d.d. 17.05.2010, 29.06.2010, 08.09.2010, 16.15.2010, 17.02.2011, 28.03.2011, 05.05.2011, 14.07.2011, 06.01.2012, 27.08.2012 werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State {RvS arrest 198,769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011}. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen - met name dat betrokkene sinds september 2002 met een studentervisum naar België kwam, dat hij alhier legaal verbleef van 16.10.2002 tot 31.10.2006 om te studeren: dat dit studentervisum vervallen is sedert maart 2007, dat hij al die tijd ononderbroken in België verblijft, dat hij uitstekend geïntegreerd zou zijn, dat hij de Nederlandse taal volledig zou beheersen, dat hij duurzame sociale bindingen zou hebben in België, dat hij op intensieve wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigengemaakt en dat hij werkbereid zou zijn, zijn op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Op 25.06.2012 werd betrokkene gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Commissie besliste tot een gunstig advies aangaande de integratie van betrokkene op basis van 'het vier jaar school lopen in België, zonder evenwel te slagen, zijn sociale banden, aangaande de kennis van de Nederlandse taal wordt niets voorgelegd, tijdens het verhoor stelt de Commissie vast dat betrokkene de Nederlandse taal niet machtig is, hij beheerst wel behoorlijk de Franse taal. Wat het beroepsverleden en de werkbereidheid betreft, zegt betrokkene dat hij werk van diverse aard heeft gedaan. Het dossier werd vervolgens opnieuw overgemaakt aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, die op datum van 07.09.2012 de beslissing nam binnen haar discretionaire bevoegdheid om dit advies niet te volgen en niet over te gaan tot de regularisatie van betrokkene. Mevrouw de Staatssecretaris is van mening dat: 'Betrokkene geen bewijzen heeft voorgelegd betreffende zijn beroepsverleden, noch werkbereidheid. Hij heeft ook geen enkel diploma behaald ondanks het feit dat hij naar België kwam om te studeren en dit, na vier jaar studie aan verschillende onderwijsinstellingen. En bovendien ondanks het feit dat hij de Nederlandstalige kamer heeft gekozen on zijn procedure voor de Commissie, is hij de Nederlandse taal niet machtig. Maar hij beheerst behoorlijk de Franse taal ' Ondanks het gunstig advies dat de Commissie heeft gegeven heeft Mevrouw de Staatssecretaris beslist de regularisatieaanvraag van betrokkene te verwerpen omdat zijn duurzame verankering ondanks zijn lang verblijf onvoldoende bewezen is (zie hoger). Bijgevolg kunnen de elementen aangaande de integratie van betrokkene niet weerhouden worden als een grond om hem een verblijfsregularisatie toe te staan.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij omwille van enorme problemen in zijn land van herkomst waardoor zijn leven en vrijheid bedreigd werden zijn land diende te ontvluchten. Betrokkene legt echter

geen enkel bewijs voor die deze bewering kan ondersteunen. Dit element kan dus ook onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft de bewering dat hij alhier twee zussen zou hebben en de verwijzing naar art. 8 EVRM. Wij dienen op te merken dat betrokkene op geen enkele wijze de verwantschap aantoont met de personen van wie hij beweert de broer te zijn. Wat er ook moge van zijn en wat betreft de verwijzing naar art. 8 EVRM dienen we te stellen dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt; "De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toe laten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Daar betrokkene zijn lokale verankering onvoldoende heeft aangetoond (zie hoger) kan er niet overgegaan worden tot de regularisatie van betrokkene."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is verder gesteld in de volgende bewoordingen:

"[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

[...]

1° hij die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

[...]

- *Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum".*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *"van de feiten en de middelen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis. Verzoeker kan er zich niet toe beperken om tijdens zijn uiteenzetting waarom hij niet akkoord gaat met de motivering van de eerste bestreden beslissing op algemene wijze te stellen dat hieruit volgt dat de tweede bestreden beslissing *"dan ook geenszins kan aanvaard worden"*.

Het beroep is, bij gebreke van een middel, dan ook onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 8 oktober 2012 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het verzoek conform art. 9bis Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond is omwille van het feit dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd van zijn beroepsverleden, noch van zijn werkbereidheid.

Dat verzoeker weldegelijk werkbereid is, en weldegelijk een beroepsverleden in België heeft. Dit toont hij ook aan door het bijbrengen van verscheidene belastingsbrieven, belastingsaangiften, inkomstenfiches, documenten van de VDAB, documenten van een interim kantoor, een attest dat hij is aangesloten bij een vakbond, een attest van de mutualiteit,.. (Zie bijlages)

Dat bijgevolg ook voldoende bewezen is dat er sprake is van een duurzame verankering hoofdens verzoeker.

Dat het bevel van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) [...]."

3.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991, dient te worden aangenomen dat hij een schending van de artikelen 2 en 3 van deze wet aanvoert.

Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Hierbij wordt vervolgens aangegeven op grond van welke overwegingen verweerder tot deze beslissing is gekomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing aangegeven op welke grond verzoeker zich niet langer kan beroepen op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en om welke redenen de door verzoeker ingeroepen elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag niet

worden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van (de artikelen 2 en 3) van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekers uiteenzetting is gericht tegen het motief in de eerste bestreden beslissing dat hij “geen bewijzen heeft voorgelegd betreffende zijn beroepsverleden, noch werkbereidheid”.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker op geen enkele wijze betoogt dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde door hem in het kader van zijn aanvraag aangebrachte gegevens en/of stukken of dat verweerder de door hem aangebrachte gegevens als dusdanig foutief heeft beoordeeld. Verzoeker tracht in het kader van huidige procedure voor de Raad aan de hand van de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken alsnog aan te tonen dat hij wel degelijk werkbereid is en een beroepsverleden in België heeft en bij uitbreiding dat hij duurzaam lokaal verankerd is. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting op geen enkele wijze aan dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing – en dit in het licht van de gegevens en/of stukken zoals aangebracht in het kader van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf – is uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat de eerste bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Enige machtsoverschrijding kan evenmin worden vastgesteld.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwijzend naar voorgaande bespreking van de materiële motiveringsplicht kan worden gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Verzoeker geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hij niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt evenwel dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Zoals reeds gesteld, betoogt verzoeker op geen enkele wijze dat door hem in het kader van zijn verblijfsaanvraag aangebrachte gegevens en/of stukken niet correct zijn weergegeven of ten onrechte niet zijn betrokken in de besluitvorming.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS